

των οποίων τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι έχουν δεσμευτεί κατ' εφαρμογή των άρθρων 2, 3 και 4 της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ ⁽⁴⁾ και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 στο πλαίσιο της καταπολέμησης της τρομοκρατίας.

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει επτά λόγους αντλούμενους, όσον αφορά την ανακοίνωση 2010/C 188/09 του Συμβουλίου, από:

— παράβαση του άρθρου 297, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, καθόσον η εν λόγω ανακοίνωση δεν κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα, η δε δημοσίευση μιας απλής καταχωρίσεως στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* δεν μπορεί να λογιστεί ως κοινοποίηση της πράξεως·

— παράβαση του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθόσον η πρόσβαση της προσφεύγουσας στην εν λόγω ανακοίνωση κατέστη σχεδόν αδύνατη·

— παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 3, στοιχείο α', της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ), όσον αφορά το δικαίωμα του κατηγορούμενου να πληροφωρηθεί, στη βραχύτερη προθεσμία, σε γλώσσα που κατανοεί και κατά τρόπο λεπτομερή, τη φύση και τον λόγο της εναντίον του κατηγορίας·

και όσον αφορά την απόφαση 2010/386/ΚΕΠΠΑ και τον κανονισμό 610/2010:

— πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, καθόσον η Χαμάς είναι μια νομίμως εκλεγμένη κυβέρνηση και δεν μπορεί να καταχωριστεί στους καταλόγους τρομοκρατών σύμφωνα με όσα επιτάσσει η αρχή περί μη αναμείξεως στις εσωτερικές υποθέσεις άλλου κράτους·

— προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της προσφεύγουσας και ιδίως προσβολή:

— των δικαιωμάτων άμυνας καθώς και του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως, καθόσον η απόφαση να διατηρηθεί η προσφεύγουσα στον κατάλογο προσώπων, ομάδων και φορέων των οποίων τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι έχουν δεσμευτεί δεν λήφθηκε κατόπιν γνωστοποιήσεως των σε βάρος της στοιχείων, στη δε προσφεύγουσα δεν παρασέθηκε στην πράξη δυνατότητα να αναπτύξει την άποψή της σε σχέση με αυτά τα στοιχεία, και

— προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας, καθόσον η δέσμευση των κεφαλαίων της προσφεύγουσας αποτελεί αδικαιολόγητο περιορισμό του δικαιώματος ιδιοκτησίας αυτής·

— μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως δυνάμει του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, καθόσον το Συμβούλιο δεν παρέδωσε ρητή αιτιολογία ούτε στην απόφαση 2010/386/ΚΕΠΠΑ ούτε στον κανονισμό 610/2010.

(¹) Ανακοίνωση 2010/C 188/09 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2010, προς τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες του καταλόγου που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 του Συμβουλίου, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ C 188, σ. 13).

(²) Απόφαση 2010/386/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2010, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 178, σ. 28).

(³) Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 610/2010 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2010, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1285/2009 (ΕΕ L 178, σ. 1).

(⁴) Κοινή Θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 93).

Προσφυγή της 14ης Σεπτεμβρίου 2010 — Ουγγαρία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-407/10)

(2010/C 317/61)

Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Δημοκρατία της Ουγγαρίας (εκπρόσωποι: M. Fehér και K. Szíjjártó)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφοι 3 και 4, και το παράρτημα 2 της αποφάσεως C(2010) 4593 της Επιτροπής, της 8ης Ιουλίου 2010, για το σημαντικό έργο «Αναμόρφωση της σιδηροδρομικής γραμμής Βουδαπέστη-Kelenföld Székesfehérvár-Boba, τμήμα I, φάση 1», το οποίο εντάσσεται στο επιχειρησιακό πρόγραμμα «Μεταφορές», στο πλαίσιο του οποίου προβλέπεται η χορήγηση διαρθρωτικών ενισχύσεων από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης και το Ταμείο Συνοχής, στο μέτρο που οι διατάξεις αυτές καθορίζουν το ανώτατο ύψος του ποσού στο οποίο εφαρμόζεται το ποσοστό συγχρηματοδότησης κατά τρόπο ώστε να αποκλείονται από τις επιλέξιμες δαπάνες τα ποσά που καταβάλλονται ως ΦΠΑ,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα προβάλλει μερικώς την απόφαση C(2010) 4593 της Επιτροπής, της 8ης Ιουλίου 2010, για το σημαντικό έργο «Αναμόρφωση της σιδηροδρομικής γραμμής Βουδαπέστη-Kelenföld Székesfehérvár-Boba, τμήμα I, φάση 1», το οποίο εντάσσεται στο επιχειρησιακό πρόγραμμα «Μεταφορές», σχετικά με τη χορήγηση, στο πλαίσιο του σκοπού «Σύγκλιση», διαρθρωτικών ενισχύσεων από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης και το Ταμείο Συνοχής. Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή ενέκρινε την οικονομική συνδρομή του Ευρωπαϊκού Ταμείου Περιφερειακής Ανάπτυξης και του Ταμείου Συνοχής για το προαναφερθέν σημαντικό έργο. Επιπλέον, η Επιτροπή έκρινε ότι το επιστρεπτό ποσό του ΦΠΑ δεν μπορεί να συνυπολογιστεί για τον καθορισμό του ανώτατου ύψους του ποσού επί του οποίου εφαρμόζεται το ποσοστό της κατά προτεραιότητα συγχρηματοδότησης του επιχειρησιακού προγράμματος στην περίπτωση του σημαντικού έργου για το οποίο πρόκειται.

Με την προσφυγή της, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή, κατά την έκδοσή της προβαλλόμενης απόφασης, παρέβη τις εφαρμοστέες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης, και ειδικότερα το άρθρο 56, παράγραφος 4, του κανονισμού 1083/2006 ⁽¹⁾ και το άρθρο 3 του κανονισμού 1084/2006 ⁽²⁾.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 3, στοιχείο ε', του κανονισμού 1084/2006 ορίζει σαφώς ότι ο επιστρεπτέος ΦΠΑ δεν αποτελεί ποσό καλυπτόμενο από τη συνδρομή του Ταμείου Συνοχής. Κατά την προσφεύγουσα, από τη διάταξη αυτή συνάγεται αδιαμφισβήτητα ότι, αντιθέτως, ο μη επιστρεπτέος ΦΠΑ εμπίπτει στις επιλέξιμες δαπάνες. Κατά συνέπεια, λαμβανομένου υπόψη ότι, βάσει της νομοθεσίας της Ένωσης περί ΦΠΑ και της εθνικής νομοθεσίας περί ΦΠΑ, ο αποδέκτης της συνδρομής για το σημαντικό έργο τον οποίο αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση (η Nemzeti Infrastruktúra Fejlesztő Zrt.) δεν έχει την ιδιότητα προσώπου υποκειμένου στον φόρο, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να ζητήσει την επιστροφή του προκαταβληθέντος φόρου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν έπρεπε να αποκλείσει από την ενίσχυση τα ποσά που αντιστοιχούν στον εν λόγω ΦΠΑ.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι, καθόσον έκρινε ως μη επιλέξιμες τις δαπάνες που, δυνάμει του κανονισμού 1084/2006, δεν συγκαταλέγονται στις μη επιλέξιμες, ενώ στην αντίστοιχη εθνική νομοθεσία ορίζονται ρητώς ως επιλέξιμες, αφείρεσε με την προσβαλλόμενη απόφαση από τα κράτη μέλη τις αρμοδιότητες που τους αναγνωρίζονται δυνάμει του άρθρου 56, παράγραφος 4, του κανονισμού 1083/2006.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επιπλέον ότι η εκτίμηση της Επιτροπής ότι ο προκαταβληθείς από τον αποδέκτη της συνδρομής ΦΠΑ του «επιστρέφεται» μέσω του ΦΠΑ που βαρύνει τα τέλη που εισπράττει ο φορέας εκμεταλλεύσεως της υποδομής που κατασκεύασε ο εν λόγω αποδέκτης αποτελεί πολύ ευρεία ερμηνεία του όρου «ανακτήσιμος φόρος προστιθέμενης αξίας» του άρθρου 3, στοιχείο ε', του κανονισμού 1084/2006, η οποία δεν μπορεί να στηριχθεί στο γράμμα της εν λόγω διατάξεως και η οποία εξάλλου αντίκειται στη νομοθεσία της Ένωσης περί ΦΠΑ. Κατά την προσφεύγουσα, ο αποδέκτης της συνδρομής που πραγματοποιεί τις εργασίες κατασκευής και οι φορείς που διαχειρίζονται την υποδομή αυτή είναι ανεξάρτητοι και έχουν έμμεση μόνο σχέση μεταξύ τους, δυνάμει των όσων ορίζουν οι σχετικές νομοθετικές διατάξεις και όχι επομένως λόγω εμπορικής φύσεως συναλλαγών. Με δεδομένο το πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο αποδέκτης της συνδρομής αναγκάζεται εκ των πραγμάτων να επιβαρυνθεί οριστικώς με τον προκαταβληθέντα ΦΠΑ.

Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η ερμηνεία κατά την οποία η Επιτροπή μπορεί να βασίζει την απόφασή της περί της επιλεξιμότητας των δαπανών, συμπεριλαμβανομένου του ανακτήσιμου ΦΠΑ, στο γεγονός ότι το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος θα μπορούσε να είχε επιλέξει άλλη νομοθετική λύση όσον αφορά την εκτέλεση του σχεδίου και τη διαχείριση της υποδομής δεν είναι σύμφωνη ούτε με τον κανονισμό 1083/2006 ούτε με τον κανονισμό 1084/2006. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η οργάνωση της διαχείρισεως των εθνικών υποδομών και των συναφών προς αυτές δημοσίων υπηρεσιών εμπίπτουν, κατά βάση, στην αρμοδιότητα των κρατών μελών. Επίσης, η προσφεύγουσα φρονεί ότι, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις που θέτει το δίκαιο της Ένωσης, η Επιτροπή οφείλει να αποδέχεται την επιλογή του οικείου κράτους μέλους καθώς και τις συνέπειες που απορρέουν, όσον

αφορά την εξακρίβωση της επιλεξιμότητας των δαπανών, από το αν ο αποδέκτης της συνδρομής έχει την ιδιότητα προσώπου υποκειμένου στον ΦΠΑ ή όχι.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1083/2006 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2006, περί καθορισμού γενικών διατάξεων για το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης, το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και το Ταμείο Συνοχής και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1260/1999 (ΕΕ L 210, σ. 25).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1084/2006 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2006, για την ίδρυση Ταμείου Συνοχής και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 1164/94 (ΕΕ L 210, σ. 79).

Προσφυγή που ασκήθηκε στις 15 Σεπτεμβρίου 2010 — Socitrel κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-413/10)

(2010/C 317/62)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Socitrel — Sociedade Industrial de Trefilaria, SA (São Romão de Coronado, Πορτογαλία) (εκπρόσωποι: F. Proença de Carvalho και T. de Faria, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

- Να ακυρώσει το άρθρο 1 και το άρθρο 2 της αποφάσεως της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 2010, περί διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/38.344 — Προεντεταμένος χάλυβας), καθ' όσον αφορά την προσφεύγουσα·
- Να μειώσει το πρόστιμο·
- Να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσβαλλόμενη από την προσφεύγουσα απόφαση είναι η ίδια με την προσβαλλόμενη στην υπόθεση T-385/10, ArcelorMittal Wire France κ.λπ. κατά Επιτροπής.

Η προσφεύγουσα προβάλλει στο Γενικό Δικαστήριο τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

- i) Σοβαρές ελλείψεις της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης κατά παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης κατά την επιβολή του προστίμου, και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας στο πλαίσιο της επιμέτρησης του προστίμου που της επιβλήθηκε.